

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

JALOEZIEËN

Een komedie

door

Haye van der Heyden

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2015
Nr.2028

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIER tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **JALOEZIEËN** op te voeren moet de naam van auteur **HAYE VAN DER HEYDEN** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2006/0220/033

© 2006 Toneelfonds J. Janssens/Haye van der Heyden
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

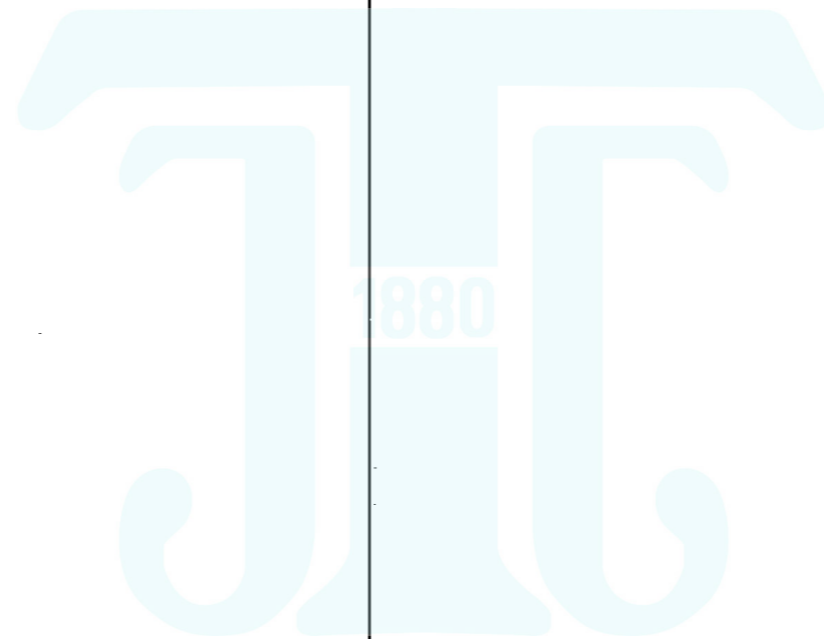
(2 dames - 2 heren)

Ellen Oudshoorn: begin zestig.

Rosa : haar dochter, eind dertig.

Charel : echtgenoot van Rosa, begin veertig.

Alfred De Baan : rond de zestig.

DEEL 1

(Doek op. We zien de grote kamer van een groot huis aan de goudkust in Amsterdam. Zeer opgeruimd en clean. Mooi en stijlvol ingericht, maar ook een tikkie koud. Charel, veertig, zit aan de tafel te werken op een kleine, draagbare computer. Rosa, Charels vrouw, achter in de dertig, komt binnen. Ze is gehaast.)

ROSA : Absurd is dat zeg. Dat je kan parkeren op je eigen tuinpad. Zit je nou hier te werken?

CHAREL : Nee.

ROSA : Ik vind het belachelijk, die screentesten. Van Doorenbos weet toch wie ik ben, ze weten hoe ik eruit zie, ze weten wat ik kan. Ik ben gek dat ik gegaan ben. En dat het dan uitgerekend persé vandaag moest!!

CHAREL : Ja.

ROSA : Waarom zit je nou hier? Waarom zit je niet in je werkkamer? Heb je eindelijk een werkkamer.

CHAREL : Ik wil geen werkkamer. Ik wil dit hele huis niet.

ROSA : Je zegt er niks over hoor, alleen aardige dingen.

CHAREL : Ik hoef niks te zeggen. Jij hebt dit huis gekregen, ik niet. Ik woon hier omdat ik in hetzelfde huis woon als jij.

ROSA : Wat een romantische manier om te zeggen dat je van me houdt.

CHAREL : Ja, de werkkamer, de waskamer, de droogkamer, de tandenpoetskamer, als we ons nou keurig aan de kamerindeling houden, dan hoeven we mekaar gemiddeld niet meer dan één keer per week tegen te komen.

ROSA : Het is ook nooit goed.

CHAREL : Ideaal huis voor een slecht huwelijk.

ROSA : Ik zou het leuk vinden als je je een beetje gedraagt als ze er is.

CHAREL : Blijft ze eigenlijk slapen?

ROSA : Ja natuurlijk, wat dacht je dan?

CHAREL : Boven?

ROSA : Ja.

CHAREL : Slim is ze. Zij zei dat we boven nog een extra badkamer moesten laten maken. Voor de gasten.

ROSA : Dom van je dat je dat niet meteen doorhad.

CHAREL : Ach ja, ik heb nooit iets door. (*Kijkt op de computer, slaat op wat knoppen*) Zesentwintig. Eigenlijk raar dat er maar zesentwintig letters zijn. Zo weinig. Je hoeft ze alleen maar op de goeie volgorde te zetten.

ROSA : Wat?

CHAREL : Alsof letters belangrijk zijn, ik bedoel een mensenleven is al onbelangrijk, nou ja, jouw leven, dat lijkt nog wel wat, maar neem nou bijvoorbeeld het mijne...

ROSA : Waar heb je het nou weer over?

CHAREL : Over het leven en de dood.

ROSA : Oh.

CHAREL : In jouw ogen natuurlijk een onbelangrijk onderwerp, jij bent met belangrijke dingen bezig: geld, carrière, nieuwe schoenen. (*Gaat richting drankkast en houdt een fles de lucht in.*) Wil je wat?

ROSA : Nee en jij ook niet.

CHAREL : (*Schenkt een witte Martini in.*) Ik heb nog geen druppel gehad vandaag.

ROSA : Echt niet? Laat ruiken.

CHAREL : (*Neemt snel een slok.*) Ach, te laat. (*Hij lacht*)

ROSA : Hoe meer jij drinkt, hoe meer je sokken gaan stinken.

CHAREL : Hoe meer jij zeurt over mijn sokken, hoe meer ik ga drinken.

ROSA : Ja. Leuk.

CHAREL : Een succesvol actrice en een miskend en gefrustreerd schrijver in een huis van negen ton op de

goudkust, 's middags om vier uur aan de droge Martini. Perfecte plot voor een duffe roman.

ROSA : Er is iets met mijn been. Gaat vanzelf op en neer.

CHAREL : Je bent gewoon zenuwachtig voor vanavond.

ROSA : Nee. Of, dat ben ik misschien wel, maar daar komt het niet van.

CHAREL : Nee, natuurlijk niet.

ROSA : Er is echt iets met mijn been, het houdt maar niet op.

CHAREL : Zenuwen.

ROSA : Nee. Ik moet plassen.

CHAREL : Daar hebben wij ook een kamer voor, de deur naast de kapstok, ga daar maar eens kijken... staat een hele praktische uitvinding geheel tot je beschikking.

ROSA : Nee. Eerst moet ze er zijn.

CHAREL : Wat?

ROSA : Ik ga pas als ze er is.

CHAREL : Natuurlijk, in onze kringen is het gebruikelijk dat je je plas ophoudt tot je moeder er is. Zou haar geld nou op zijn? Met dit huis.

ROSA : Nee hoor, ze heeft genoeg.

CHAREL : Heeft Sjoerd toch aardig wat verdiend in de loop der jaren.

ROSA : Hij heeft zich zijn hele leven jaar na jaar uit de naad gewerkt.

CHAREL : Voor zijn vrouw en zijn dochter.

ROSA : Wij hadden liever gehad dat hij wat minder gewerkt had. En wat langer geleefd. (*huppelt door de kamer*)
Nou moet ze toch wel opschieten.

CHAREL : Ga naar de WC.

ROSA : Nee.

CHAREL : Dan zijn het gewoon zenuwen.

ROSA : Natuurlijk zijn het zenuwen.

CHAREL : Ontken dat dan niet.

ROSA : Ik ontken niks. Als ik nou eens helemaal niet zou gaan vanavond, gewoon nu naar Schiphol, ticket Cana-

rische eilanden en weg. Tegen de tijd dat ze me echt gaan missen zit ik al boven Bordeaux. Geen première en geen moeder, dat moet het paradijs zijn.

CHAREL : Durf je toch niet. Mensen durven nooit wat.

ROSA : Ben ik gewoon in één klap overal van af. Lijkt je dat geen goed idee?

CHAREL : Ach ja, zijn wij ook van mekaar af. Want daar moeten we het eens over hebben, of wij niet van elkaar af moeten.

ROSA : Wanneer was het, donderdagnacht of zoiets? Ik herinner me iets van iemand die zoooveel van me hield?

CHAREL : Toen was ik dronken.

ROSA : Ja precies, je bent de laatste maanden altijd dronken.

CHAREL : Is dat zo? Oh.

ROSA : Nee, jij gaat natuurlijk mee. We gaan daar wonen, op de Canarische eilanden, maken we een paar kinderen, die voed ik op en jij gaat 's morgens het bos in om everzwijnen te jagen.

CHAREL : Er zijn volgens mij geen everzwijnen op de Canarische eilanden.

ROSA : Eigenlijk ben ik toch gewoon geschapen om te baren en te zogen en jij om te jagen, te drinken en de kinderen te slaan. Laten we ons daar bij houden en niet die stomme onzin met toneelstukken spelen en boeken schrijven. Is onnatuurlijk. (*Wipt van het ene been op het andere.*)

CHAREL : Zou jij nou niet veel liever een succesvol echtgenoot hebben?

ROSA : Als de rest gelijk blijft.

CHAREL : En het maakt niet uit waarin hij succesvol is? Maakt niet uit of hij boeken schrijft of fruit verkoopt?

ROSA : Hij verkoopt geen fruit. En ik wou dat je eens over hem ophield. Of dat we het er nog eens over hebben. Maar ik word misselijk van voortdurend die rancuneuze

toespelingen. *(De bel gaat)* Godzijdank. *(Ze rent de kamer uit.)*

(Charel schenkt zich nog eens in. We horen Rosa op de gang de deur opendoen en haar moeder verwelkomen.)

ROSA : *(off)* Hallo... hallo... Ga maar vast naar binnen, Charel is in de kamer. Ik moet even vreselijk piesen.

(Ellen Oudshoorn, een vrouw rond de zestig, goed gesoigneerd, komt de kamer binnen.)

CHAREL : Dag Ellen.

ELLEN : Dag Charles. *(Engelse uitspraak. Ze kussen elkaar.)*
Ik dacht dat Rosa al lang naar het theater zou zijn?

CHAREL : Ze gaat zo.

ELLEN : Oh. *(kijkt op haar horloge)* Nou ja.

CHAREL : Zo.

ELLEN : Zo. Mooi geworden hier, zeg.

CHAREL : Vind je?

ELLEN : *(Draait zich om en ziet de gordijnen.)* Behalve natuurlijk die gordijnen. Die zijn vreselijk. *(Ploft neer en schopt haar schoenen uit.)* Wat een rotschoenen. En dat voor vierhonderd gulden. Even mijn gympen pakken. *(Gaat af)*

CHAREL : Oh leuk kunnen we tennissen. De kamer is er groot genoeg voor.

ELLEN : *(Terug op met een zeer grote koffer.)* Ja, het is mooi hier. Behalve natuurlijk die gordijnen! *(Zoekt in koffer naar gymschoenen.)*

CHAREL : Wat heb je een grote koffer bij je?

ELLEN : Ja. Hoe gaat het met schrijven?

CHAREL : Klote.

ELLEN : Dat is dan al weer een hele verbetering ten opzichte van de vorige keer. Wie heeft die gordijnen gekocht?

CHAREL : Jouw binnenhuisarchitekt.

ROSA : (*Komt net binnen.*) Ik vind ze mooi.

ELLEN : Jij hebt geen smaak.

ROSA : Jij wel?

ELLEN : Ik ben maar een bejaarde uit de provincie, wat weet ik nou van moderne gordijnen? Zo, liefje, hoe is het? Op van de zenuwen?

ROSA : Het valt mee. Maar ik moet wel opschieten, je bent een beetje laat. Wat heb je een grote koffer bij je?

ELLEN : Ja. Kan lekker veel in.

ROSA : Ga je op reis?

ELLEN : Ja, zoiets.

ROSA : Alweer?

ELLEN : Ja.

ROSA : Waar ga je heen?

ELLEN : Heeft die aardige man uit Amstelveen deze gordijnen uitgezocht? Ik kan het me niet voorstellen.

ROSA : Wat is er niet goed aan?

ELLEN : Ik vind ze zo... paars. Ik vind gordijnen zowieso zo ouderwets. Je moet van die labelen nemen of hoe heten die dingen.

CHAREL : Lamellen.

ELLEN : Lamellen? Ik dacht dat dat die grote pannen waren, uit een gaarkeuken?

CHAREL : Nee, dat zijn gamellen!

ELLEN : Oh ja, gamellen. Of wat ook mooi is, die dunne luxafleks. Of van die dingen die je vroeger had, van die houten luxaflekserige dingen, hoe heten die ook alweer?

ROSA : Van die rolluiken?

ELLEN : Nee, geen rolluiken. Nee. Daar is een naam voor, ik kan der even niet opkomen, hoe heten die nou ook alweer? Kom Charles, jij bent schrijver, hoe heten die dingen?

CHAREL : Markiezen.

ELLEN : Nee, van binnen. Aan de binnenkant. Van die eh...
het ligt voor op mijn tong... eh...

CHAREL : Oh wacht, ik weet wat je bedoelt. Eh...

ELLEN : Ja precies, die. Eh... ik kan er niet opkomen.
Maakt ook niet uit. Ze zijn in ieder geval beter dan
gordijnen.

ROSA : Ga je weer met vakantie?

ELLEN : Eh... Ik ga niet met vakantie. Ik ga verhuizen.

ROSA : Hoezo ga je nou opeens verhuizen?

ELLEN : Tja. Gewoon. Laten we het daar morgen even rustig
over hebben. Krijg ik geen thee of iets? Kopje thee?

ROSA : Eh... ja, sorry. (*Kijkt op horloge*) Ik moet zo naar
theater, ik ben al laat. Charel, kan jij even thee
zetten? Ik heb haast.

CHAREL : Ik?? Thee zetten? Hoe gaat dat ook al weer?

ROSA : Vertel nou nog even over je verhuizing? Waar ga je
heen?

ELLEN : Ik weet niet of dit nou het goeie moment is, ik wou
liever even dat we rustig bij mekaar zaten, met een
kopje thee, dat ik het uit kan leggen...

ROSA : Ga je emigreren of zo?

ELLEN : Nee.

ROSA : Waar ga je dan heen?

ELLEN : Eh... hierheen. Ik kom hier wonen.

ROSA : In Amsterdam?

ELLEN : Ja.

CHAREL : Waar in Amsterdam?

ELLEN : Hier. Bij jullie.

ROSA : Wat?!

ELLEN : Ik kwam op het idee in Indonesië, op die reis naar
Indonesië.

ROSA : Dat was toch wel leuk?

ELLEN : Ik heb toch een kaart gestuurd?

ROSA : Waarom wil je in godsnaam weg uit Hattem?

ELLEN : Het stinkt in Hattem, ik weet niet wat het is maar
in heel Hattem hangt een lucht, vreselijk.

CHAREL : Moet je net naar Amsterdam komen!

ELLEN : Het gaat me niet om Amsterdam, het gaat me om jullie. Om jou. Ik wil bij mijn familie wonen.

ROSA : Ja, dat kan natuurlijk niet, dat is onmogelijk.

ELLEN : We hebben het er nog wel over.

ROSA : In ieder geval, ik moet spelen vanavond en niet bepaald onbelangrijk, dus ik ga. (*Maakt aanstalten.*)

ELLEN : En hoe is het hier, Charles? Nog over het nageslacht nagedacht?

ROSA : Daar zouden we het niet meer over hebben.

ELLEN : Ach god, het is zo iets geweldigs, een kind. Je hebt er zoveel plezier van... (*de bel gaat.*)

CHAREL : De bel.

ROSA : Wie kan dat nou weer zijn?

ELLEN : Oh jee, daar heb je ze al.

ROSA : Wie?

ELLEN : Mijn spulletjes. (*Zwaait door het raam*) Hoehoe! Hele aardige lekkere Hattemse knullen die voor vijftig gulden met een busje eh... mijn spulletjes... eh... (*loopt naar de deur*)

ROSA : MAMA...!!!

ELLEN : Dat wil zeggen, niet alles hoor. Alleen een paar stoeltjes en een bureautje waar ik geen afscheid van heb kunnen nemen. De rest is verkocht.

CHAREL : Alles? Aan wie?

ELLEN : (*bij de deur*) In de krant stond een advertentie "René koopt alles." Nou, ik heb René gebeld en René kwam, René zag en hij kocht alles.

ROSA : Mama...!!!

ELLEN : (*In de open deur*) Ja... eh... het komt allemaal een beetje vreemd uit, net vandaag, maar dat komt omdat... die jongens konden alleen vandaag... en het huis moet leeg... vanwege de verkoop... contractueel... eh...

ROSA : Heb je het huis verkocht?? (*nogmaals de bel*)

ELLEN : Ja. Ja. Nou, ik ga even...

ROSA : Wat is dit?

CHAREL : Tja, ze trekt bij ons in.

ROSA : Dit is belachelijk. Vind jij dat allemaal maar goed?

CHAREL : Ik? Ik heb er niks mee te maken.

ROSA : Wat ben je toch een slappe zak soms. (*bijna af en weer op*) Neem me niet kwalijk. Niet soms, je bent altijd een slappe zak.

(*Op de gang horen we gestommel. Ellen geeft aanwijzingen. Rosa roept er doorheen.*)

ELLEN : (*off*) Ja, zet die eerst maar even in de gang. We zullen jullie wel even helpen...

ROSA : (*off*) Nee... mama, ik wil het niet hebben...

(*Gestommel, stemmen en gedoe.*)

ELLEN : (*off*) Aha, de lamp, kijk eens... dankjewel...

ROSA : (*off*) Mama...!!! (*etc*)

ELLEN : (*Komt op met lamp. Rosa erachter aan.*) Zie je nou, ik dacht dat deze lamp absoluut fantastisch zou passen in jullie interieur...

ROSA : Mama, hou op met deze onzin!

ELLEN : Wat onzin? Ik heb speciaal tegen de jongens gezegd dat deze lamp als laatste in de bus moest zodat die er als eerste uit kan want ik weet zeker dat ie... eh... hier (*zet lamp op de goeie plaats*) geweldig staat. Waar of niet?

ROSA : Mama... ik ben toch duidelijk geweest, ik wil niet dat je hier ko...

ELLEN : Nou, zeg eerlijk, staat die lamp hier goed of niet? Ja, alleen jammer van die gordijnen, dat kleurt niet ideaal.

ROSA : Mama... NEEEEEE!

ELLEN : Charel?

ROSA : ERUIT!!! ERUIT!!!

ELLEN : Goed, ok, je hoeft niet te schreeuwen. (*Neemt lamp weer mee*) Neem ik hem wel boven, het is een prachtige lamp. Zet ik hem boven.

ROSA : Ja. (*after thought*) NEE, ook niet naar boven... Die lamp komt hier niet in huis, komt helemaal niet in dit huis...

ELLEN : Wat is er nou opeens verkeerd aan deze lamp? (*we horen gestommel op de gang.*) Dat zal het bureautje zijn... Voorzichtig jongens... voorzichtig... (*af*)

ROSA : Charel... Doe iets...

CHAREL : Eh... (*schenkt zich iets in en gaat*) Ik drink wel. OK? Moet jij ook iets?

ROSA : Nee. Ik heb goddomme première. Ik moet spelen. Charel, hou dit tegen. Doe hier iets aan!! (*Ellen op*)

ELLEN : Heerlijk toch zo'n groot huis. Ze zetten het voorlopig allemaal even in die zijkamer.

ROSA : Het gaat morgen allemaal weer weg. (*af*)

ELLEN : Zo. Tja. Het ging niet helemaal hoe ik 't me voorgesteld had. Ja, ik ben een beetje met de deur in huis gevallen.

CHAREL : Het is meer dat je de hele voorgevel meegenomen hebt.

ELLEN : Tja. Ze konden alleen maar vandaag en ik dacht dat Rosa al naar het theater zou zijn.

(*Stilte*)

CHAREL : (*Schiet in de lach*) Het was een plan met voorbedachte rade. Dit huis en zo? Ik bedoel, je hebt het voor ons gekocht om er nu zelf te komen wonen?

ELLEN : Ja.

CHAREL : Goh. (*lacht*) Daar moet op gedronken worden. (*Schenkt zich iets in*) Kan ik jou ook iets schenken in plaats van thee? Thee is zoveel werk.

ELLEN : Nee, dank je. (*stilte*) Die twee maanden Indonesië na de dood van Sjoerd. Daar zat ik op een hotelkamer

in Yogyakarta, een vrouw van tweeënzestig, zonder echtgenoot, op een hotelkamer en verder niks. En tweeënzestig is dus oud.

CHAREL : Vind je?

ELLEN : Dat vind ik niet, dat vindt de wereld. Maar ik ben bevoorrecht want ik heb geld, dus ik hoef niet in een bejaardentehuis, nee, ik kan reizen maken, cruises, interessante landen zien. Ik ben namelijk een vrouw die nog heel veel wil. Een man bijvoorbeeld, of in ieder geval, een leven met mensen. En dan bedoel ik niet de reisleidster van Holland Tours of de barman van het Sheraton.

CHAREL : Ach, een leuke barman, lijkt me nooit weg voor een vrouw in jouw positie.

ELLEN : En toen was daar een tempel, ja, je hebt daar ook die Borobudur, dat is ook prachtig, maar ik bedoel die andere tempel. Prembanan heette die, of Prambanan. En dat was een soort ruïne. En daar was niemand en het was bloedheet. En ik liep daar alleen en ik voelde me een beetje net als die tempel.

CHAREL : Een ruïne?

ELLEN : Ja, zoiets. Maar daar gaat het ook niet om. Ik heb toen daar gegeten in zo'n tentje in de buurt van die tempel. Ik was de enige gast, maar de familie die dat restaurantje runde zat ook te eten, aan een lange tafel. Vader, moeder, een heleboel kinderen. En een oude vrouw. En die zat steeds maar naar me te loeren, of beter gezegd, we zaten naar elkaar te loeren, ik zat naar haar te kijken, zoals die daar zat, tussen de kinderen van haar kinderen, midden in het leven, dat ze er bij hoorde, daar keek ik naar en toen dacht ik; ik heb negentien jaar voor Rosa gezorgd, waarom zou ik mijn ouwe dag niet bij haar kunnen doorbrengen, midden in het leven?

CHAREL : Waar je zin in hebt!

ELLEN : Jullie hebben dan misschien geen kinderen, of nog geen kinderen maar jullie krijgen gasten, jullie gaan naar premières. Ik wil daar bij zijn. Begrijp je?

CHAREL : Ja. Gezellig, ik heb niks tegen schoonmoeders.

ELLEN : Nee, ik ook niet.

CHAREL : Maar ja. Wie ben ik. (*schenkt zich weer eens in*)

ELLEN : Was jij van plan aan de drank dood te gaan?

CHAREL : Nee, niet speciaal.

ELLEN : Het lijkt me niet gezond.

CHAREL : Dat moet je niet zeggen, het is een heel werk om zoveel te drinken. Ik bedoel, afgezien van het drinken zelf, je moet die flessen gaan kopen, al dat gesleep en dan die nazorg de volgende dag met poeders en drankjes om jezelf weer op de been te brengen voor de volgende ronde. Drinken is echt topsport.

ELLEN : Je zal wel drinken omdat je ongelukkig bent, neem ik aan?

CHAREL : Ach, denk jij dat? interessant, heb ik nooit zo aan gedacht. Zou best kunnen. (*denkt na*) Goh, wat een aardige invalshoek. Waarom zou ik ongelukkig zijn?

ELLEN : Ja, waarom zou jij ongelukkig zijn?

CHAREL : Ja, ik heb een leuke succesvolle vrouw, een mooi huis, een knappe schoonmoeder die gezellig bij ons intrekt. Ik ben een gezegend man.

ELLEN : Met een paar luxeproblemen.

CHAREL : Luxeproblemen?

ELLEN : Je komt niet om van de honger.

CHAREL : Ik kom om van de honger naar liefde!!

ELLEN : Ja ja. Ja, dat kan.

CHAREL : Liefde is mijn geboorterecht. Heb ik eens ergens gelezen.

ELLEN : Ik geloof niet dat Rosa dat wil dat ik hier kom wonen.

CHAREL : Daar zou je best wel eens gelijk in kunnen hebben.

ELLEN : En jij?